

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113243860
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:5113243860.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne: I.. R. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. č. XXB, XXX XX X., štátna občianka SR, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Na Priekope č. 174/13, proti žalovaným v rade 1/ Krajský súd Žilina, so sídlom Ul. Orolská 3, 010 01 Žilina, v rade 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 26.02.2018, č. k. 8Cpr/8/2013-155 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. m e n í tak, že žalovaný v 1/ rade je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 2.508,01,- eur za obdobie od 19.04.2014 do 09.07.2014, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku V. m e n í tak, že žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

III. Vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému 1/ z a m i e t a .

IV. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie voči žalovanému v rade 2/ zastavil, výrokom II. uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu. Výrokom III. uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 9.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 632,70 Eur od 16.06.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.07.2011 do 9.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 9.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom V. žalovanému v rade 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 94,43 % trov konania. Vec právne posúdil podľa § 25 ods. 4 , § 65 ods. 5, § 90 ods. 1,2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach v znení neskorších predpisov, § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa je sudkyňou pridelenou na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Žiline s právom na plat za podmienok upravených v 7. hlave Zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov. Platovým dekrétom, ktorý bol doručený žalobkyni 12.4.2010 č. Spr 7219/2010 - Oú, bol žalobkyni určený funkčný

plat od 1.1.2010 vo výške 3.005,29 Eur. Podľa platového dekrétu č. Spr 7019/2011 - Oú z 18.1.2011 bol žalobkyni znížený funkčný plat oproti platu, ktorý mu bol vyplácaný do konca roku 2010, t.j. bol určený v sume 2.662,79 Eur od 1.1.2011. Následne bol žalobkyni doručený platový dekrét č. Spr 7159/2011 - Oú z 19.4.2011, podľa ktorého patrí žalobkyni od 1.5.2011 funkčný plat vo výške 2.747,59 Eur. Na základe platového dekrétu č. Spr 7314/2011- Oú zo dňa 15.8.2011 bolo žalobkyni doručené oznámenie o výške a zložení funkčného platu, podľa ktorého patrí žalobkyni od 26.7.2011 funkčný plat vo výške 3.070,39 Eur. Za obdobie prvých siedmich mesiacov roka 2011 došlo k zníženiu platu sudkyne bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 zákona o sudcoch. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platobných pomeroch a preto je nezákonný. Ustanovenia Zákona o platových pomeroch, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011, sú v rozpore s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2. a 5. Ústavy a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, podľa ktorých bol vypočítaný funkčný plat žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét z augusta 2011. Písomným podaním doručeným súdu dňa 20.8.2014 (č.l. 48 spisu) žalobkyňa oznámila súdu, že žalovaný v rade 1/ Krajský súd v Žiline dňa 9.07.2014 uhradil žalobkyni doplatok mzdy za rok 2011, a navrhla, aby súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaný Krajský súd v Žiline a Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní solidárne zaplatiť žalobkyni I. R. V., nar. X.X.XXXX, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.2.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.3.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.4.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.5.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 645,60 EUR od 16.6.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.7.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.8.2011 do 9.7.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti zobrala žalobkyňa svoj žalobný návrh späť a žiadala konanie zastaviť. V nadväznosti na dispozitívne úkony žalobkyne súd uznesením sp. zn. 8Cpr/8/2015-49 zo dňa 7.5.2015 pripustil zmenu návrhu navrhovanú žalobkyňou v písomnom podaní zo dňa 20.8.2014 a zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.582,40 Eur.

2. V konaní bolo preukazné, že žalobkyňa si proti žalovaným v rade 1/ a 2/ uplatnila nárok na náhradu doplatku funkčného platu sudcu za obdobie mesiacov január až júl 2011, ktorý jej bol znížený platovým dekrétom vypracovaným na základe prijatia novely zákona č. 120/1993 Z. z., a to ust. § 2 ods. 1, 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4,8,9 zákona národnej rady. Uvedená novela zákona účinná od 1.1.2011 bola predmetom preskúmania Ústavného súdu SR, ktorý rozhodol, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Predmetný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 18.4.2014. Následne bol doplatok funkčného platu žalobkyni uhradený dňa 9.7.2014. Žalobkyňa tak svoju žalobu v tejto časti zobrala späť a trvala na priznaní úrokov z omeškania tak, ako to uviedla v žalobe. Toto neskôr upravila v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby, ktorému súd vyhovel a pripustil zmenu petitu žaloby uznesením sp. zn. uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 8Cpr/8/2013-49 zo dňa 7.5.2015 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 8Cpr/8/2013-83 zo dňa 12.6.2015. S poukazom na dispozitívny úkon žalobkyne v podaní doručenom súdu dňa 27.9.2017, t.j. späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/, súd konanie, v zmysle ust. § 144, § 145 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1, voči žalovanému v rade 2/ zastavil. S uvedením späťvzatím a zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ vyjadril súhlas aj žalovaný v rade 2/ v podaní doručenom súdu dňa 23.1.2018. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobkyňou a žalovaným v rade 2/ rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd konštatuje procesné zavinenie na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ na strane žalobkyne, v dispozícii ktorého je označovať okruh strán sporu. V prípade nejednoznačnej (spornej) pasívnej legitímácie žalovaných žalobkyňa zároveň znáša potenciálne riziko nesprávne označeného okruhu subjektov, ktoré sa môže premietnuť napr. do jeho povinnosti hradiť trovy konania protistrane. O výške náhrady trov konania žalovaného v rade 2/ rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

3. Po doplatení funkčného platu žalobkyni zo strany žalovaného v rade 1/ a čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.582,40 Eur po doplatení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu) v sume spolu 2.508,01 eur dňa 9.07.2014 ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si žalobkyňa uplatnila zo sumy 2.582,40 Eur.

4. Súd prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci samej prednostne vyhodnotil pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní v spojitosti s vyplatením platu sudcu a dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný v rade 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., teda súd, na ktorom sudca vykonáva funkciu, pričom o jeho platových pomeroch rozhoduje predseda daného súdu.

5. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní o súlade právnych predpisov vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich občianskych súdnych konaniach. S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatoval, že v dôsledku vyslovenia nesúladu ust. § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa odseku 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobkyne na doplatenie rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobkyňa má nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 Zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 Zákona č. 120/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou Zákonom č. 500/2010 Z. z. Uvedený doplatok bol žalobkyni vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 9.7.2014.

6. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR (ďalej aj len "Zákon č. 120/1993 Z.z.") v znení účinnom do 31.12.2010, poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške 3-násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc prvým dňom mesiaca, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. S odkazom na citované zákonné ustanovenia § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 Zákona č. 38/1993 Z. z., ju nutné konštatovať, že ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia zákona č. 500/2010 Z. z., ktorými bol zmenený zákon č. 120/1993 Z. z. vo vzťahu k platom sudcov a na základe ktorých žalobkyni s účinnosťou od 01.01.2010 bol znížený plat v zmysle v žalobe uvedených oznámení o výške a zložení funkčného platu. Pri posudzovaní hmotno-právnych účinkov vyššie uvádzaného Nálezu Ústavného súdu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.12.2013) vychádzal súd zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a Zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozdeľujú problematiku hmotno-právnych účinkov Nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia Nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a Zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotno-právnych účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením Nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia Nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku, a inými slovami, sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobcu na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie

Zákona č. 120/1993 Z. z. zákonom č. 500/2010, ktorý zmenil a doplnil Zákon č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil Zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

7. Účinky nálezu Ústavného Slovenskej republiky je v danom prípade potrebné aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatku funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby a doplatení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Žalobkyňa však žiadala priznať úrok z omeškania z pôvodne uplatnenej sumy a nezohľadnila pritom skutočnosť, že reálne jej bolo vyplatených 2.508,01 Eur, nie 2.582,40 Eur ako žiadala v žalobe a neskôr si uplatňovala pri úprave petitu žaloby. Zníženie vyplateného doplatku vzniklo za mesiac máj a júl, pričom za mesiac máj nebola žalobkyni vyplatená suma 645,60 Eur ale 632,70 Eur a za mesiac júl žalobkyni nebola vyplatená suma 309,90 Eur, ale suma 261,31 Eur. Súd vychádzal pri posudzovaní nároku na priznanie úroku z omeškania zo sumy doplatku platu za obdobie mesiacov január, február, marec, apríl, máj, jún a júl 2011 tak, ako ich výška vyplýva z rozpisu vypracovaného Krajským súdom v Žiline zo dňa 19.05.2015 (č.l. 58 spisu), pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa ust. § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. pozadu za mesačné obdobie do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

8. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu, na ktorý sa v zmysle § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z. z. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Z uvedených dôvodov súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného v rade 2/, že nárok žalobcu na úroky z omeškania je nedôvodný, pretože zákon č. 385/2000 Z. z. ho neupravuje, resp. že žalobkyni nepatrí nárok na úroky z omeškania od obdobia v zmysle zmenenej žaloby, t.j. od 16. dňa toho ktorého mesiaca v časovom rozpätí január až august 2011.

9. Žalobkyňa si uplatnila nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. Súd preto zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia tak, že žalovaného v rade 1/ zaviazal, aby žalobkyni zaplatili úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 9.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 632,70 Eur od 16.06.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.07.2011 do 9.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 9.07.2014. Žalobkyni tak súd priznal nárok na úrok z omeškania od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do 9.7.2014. Súd však zohľadnil reálne vyplatené sumy doplatkov v zmysle rozpisu doplatenia funkčného platu sudcu zo dňa 19.5.2015, ktorý strany sporu v konaní nespochybnili, a tak súd žalobkyni nevyhovel v časti prevyšujúcej úrok z omeškania za mesiac máj, kedy žiadala úrok z omeškania zo sumy 645,60 Eur, ale priznal jej úrok z omeškania zo sumy 632,70 Eur a tiež jej priznal úrok z omeškania za mesiac júl zo sumy 261,31 Eur, nie z uplatnenej sumy 322,80 Eur. Preto súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16.2.2011), pričom s výplatom doplatku bol žalovaný

v rade 1/ v omeškaní do 9.07.2014, kedy bol doplatok k platu žalobkyni vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1%, súd priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia, a to podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP, keď súd na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou v časti o zaplatenie istiny 2.582,40 Eur, konanie v tejto časti zastavil. Nakoľko však žalobkyni bola vyplatená suma 2.508,01 Eur, bola v konaní úspešná v prevažnej časti. Procesný úspech žalobkyne je teda vo výške 97,12 % (2.508,01 EUR/ 2.582,40 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného v rade 1/ je vo výške 74,39 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 2,88% (74,39 EUR/ 2.582,40 EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobkyne s prihliadnutím na jej procesný neúspech je vo výške 94,24 % (97,12 % - 2,88%). Rovnako súd postupoval pri výpočte pomeru úspechu aj v časti o zaplatenie úrokov z omeškania, nakoľko žalobkyňa žiadala zaplatiť úroky z omeškania z celej požadovanej istiny, t.j. zo spolu sumy 2.582,40 Eur. Súd preto na účely výpočtu úspechu v konaní vyčíslil úroky z omeškania v zmysle zmeny petitu žaloby v sume 730,09 Eur. Súd žalobu zamietol v časti požadujúcej nárok na úrok z omeškania zo súm ako žiadala žalobkyňa za mesiace máj (nepriznal zo sumy 12,90 Eur) a júl (nepriznal spolu zo sumy 61,49 Eur). Z uvedeného vyplýva, že vyčíslené úroky z omeškania, ktoré súd v rozsudku žalobkyni priznal sú spolu v sume 710,46 Eur. Procesný úspech žalobkyne je teda vo výške 97,31 % (710,46 EUR/ 730,09 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného v rade 1/ je vo výške 19,63 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 2,69% (19,63 EUR / 730,09 EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobkyne s prihliadnutím na jej procesný neúspech je vo výške 94,62 % (97,31 % - 2,69 %). Procesný úspech žalobkyne v danom spore súd spriemeroval a dospel k záveru, že čistý úspech žalobkyne v konaní je v rozsahu 94,43 %, a preto je žalovaný v rade 1/ povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 94,43 %. Súd pre úplnosť poznamenáva, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní, t.j. v súlade s ustanovením § 255 CSP. Rozhodovanie o trovách konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP, t.j. pri zohľadnení dôvodov hodných osobitného zreteľa, v danom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko ustanovenia § 257 CSP má na zreteli osobitné prípady, keď y súd neprizná žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, a to najmä v prípadoch so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení k odvolaniu zo 22.5.2015, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle danej právnej úpravy účinnnej v rozhodnej dobe. Uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo namieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci bez ďalšieho dôvodu hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP, nezakladá. Po doplatení funkčného platu žalobkyni, žalovaný v rade 1/ naďalej jej nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jeho nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobkyni voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku, výroku III. a V., podal žalovaný 1/ v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že nárok žalobkyne nie je dôvodný. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP/. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v nesprávnej interpretácii účinkov Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013 vo väzbe uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, s dôsledkom retroaktívneho priznania účinkov nálezu sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013. Relevantnou bola otázka, či v žalovanom období žalovaný 1/ ako osobný úrad sudcu bol/ nebol v omeškaní s jeho vyplácaním. Žalobkyňa nemá nárok na úroky z omeškania z dôvodu absencie omeškania. Až do pridelenia finančných prostriedkov z rozpočtu Slovenskej republiky ministerstvom spravodlivosti v júli 2014, nemal žalovaný 1/ možnosť tieto finančné prostriedky poskytnúť. Žalovaný 1/ ako osobný úrad sudcu nebol účastníkom konania pred ústavným súdom sp. zn. PL ÚS 99/2011, preto účinky ex tunc nemohli späťne založiť omeškanie žalovaného 1/. Poukázal na závery Krajského súdu v Žiline v obdobnej veci sp. zn. 11CoPr/2/2016. Súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil aplikáciu § 517 OZ, keď zákon o sudcoch neodkazuje na priamu aplikabilitu

tohto zákonného ustanovenia. Vo vzťahu k náhrade trov konania súd prvej inštancie neinterpretoval ust. § 257 CSP na daný prípad správne, keď na strane žalovaného 1/ ide o dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v rozhodnom čase, podľa aktuálne platnej a účinnej právnej úpravy a vzhľadom na charakter účelovo viazaných finančných prostriedkov pridelených zo štátneho rozpočtu, nemohol z objektívnych dôvodov vyplácať žalobkyni plat v inej než realizovanej výške. Súd nerešpektoval úpravu v ust. § 220 ods. 2,3 CSP, keďže sa v odôvodnení rozsudku dostatočne nezaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré žalovaný 1/ v rámci obrany poukázal /napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/2/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25CoPr/8/2015. Opakovane poukázal na základné princípy civilného sporového konania uvedené v čl. 2 CSP, najmä pokiaľ ide o legitímne očakávania žalovanej strany sporu, že spor bude vyriešený za totožných skutkových a právnych okolností obdobne ako v iných, už predtým prijatých právoplatných súdnych rozhodnutiach a pokiaľ by došlo k odklonu, že odchylné rozhodnutia budú náležite odôvodnené. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 192/2006 zo dňa 3.11.2006, podľa ktorého ak súd rieši právnu otázku/tú istú alebo analogickú/, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď /uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 499/2001 zo dňa 22.11.2011/. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a v predmetnej časti žalobu žalobkyne voči žalovanému 1/ zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa úspechu vo veci.

12. Žalobkyňa v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ uviedla, že obsah odvolania odvolateľa zodpovedá skutkovým a právnym argumentom, ktoré odvolateľ podal v písomných podaniach zo dňa 18.1.2018 a z roku 2015. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú úplné a správne, zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Skutočnosť, že sa odvolateľ nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu v napadnutom rozsudku nemôže samo o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvej inštancie. Odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, keď súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia. Odvolacie argumenty odvolateľa nie sú spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúce výroky napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný 1/ poukazuje na právny názor v rozhodnutiach, v aktuálnej stabilizovanej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je už prekonaný / rozhodnutia Okresného súdu Žilina, sp. zn. 13Cpr/3/2014, 8Cpr/1/2014, 18Cpr/1/2015, 25Cpr/7/2014, 17Cpr/7/2014, 2Cpr/10/2013 a Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 5C/31/2017. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal trovy odvolacieho konania vo výške 100%.

13. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len „CSP“, t.j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

14. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a ktorým bol viazaný, pričom s ohľadom na obsah odvolania žalovaného 1/, nevyvstala potreba, aby sám dokazovanie zopakoval alebo doplnil /§ 383 CSP/. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP potom nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

15. V dôsledku toho, že odvolanie žalovaného 1/ smeruje len voči výroku III. a V. predmetného rozsudku súdu prvej inštancie, výroky I., II., IV. rozsudku prvej inštancie nadobudli právoplatnosť /§ 367 CSP/ s tým, že konanie voči žalovanému 2/ bolo právoplatne skončené / zastavené pre späťvzatie žaloby v zmysle ust. § 144, § 145 ods. 1,2 a § 146 ods. 1 CSP/. Predmetom preskúmania odvolacieho súdu tak zostal rozsudok súdu prvej inštancie, v časti výrokov III., posúdenie nároku žalobkyne na priznanie úroku z omeškania poukazom na účinky Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým ústavný súd vyhlásil nesúlad niektorých ustanovení zákona č. 120/1993 Z. z. s ústavou ako i aplikáciu § 517 Občianskeho zákonníka na daný prípad.

16. Odvolací súd pritom v súlade s § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému odchylnému použitiu ust. § 41 ods. 2, § 41a ods. 1,2 a 3 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov,

vo vzťahu k účinkom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013.

17. Žalovaný 2/ sa k výzve odvolacieho súdu písomne vyjadril . Uviedol, že výzva odvolacieho súdu smeruje k otázke možnosti priznania úrokov z omeškania žalobkyni za situácie, že plat žalobkyne bol vyplácaný v súlade s platnou právnou úpravou a po zverejnení nálezu došlo bez zbytočného odkladu k doplateniu rozdielu na funkčnom plate, teda bez existencie akéhokoľvek omeškania žalovaného 1/. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky bol zverejnený dňa 18.04.2014. Žalobkyni by patrilo právo na zaplatenie úrokov z omeškania až odo dňa 19.10.2014, teda až po 6 mesiacoch od zverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov SR. Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu sp. zn. zn. PL ÚS 99/2011 uviedol, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov SR strácajú ustanovenia § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa ods. 2,“ vo vzťahu k sudcom vrátane sudcov ústavného súdu, § 2 ods. 2 vo vzťahu k sudcom vrátane sudcov ústavného súdu, § 29 ods. 1 vo vzťahu k sudcom vrátane sudcov ústavného súdu a § 29g ods. 4,8, a 9 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR , účinnosť. V prípade konštatovania protiústavnosti zákona dáva Ústava SR Národnej rade SR lehotu 6 mesiacov od vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov SR na zosúladenie protiústavného zákona s Ústavou SR. Ak boli žalobkyni doplatené v plnom rozsahu jej platové náležitosti za dotknuté obdobie pred uplynutím, 6-mesačnej lehoty plynúcej od zverejnenia nálezu, nemohlo dôjsť zo strany žalovaného 1/ k vzniku omeškania ohľadne jeho povinnosti vyplatiť žalobkyni všetky je prislúchajúce platové náležitosti po 18.04.2014.Pri rozhodovaní vo veci bolo potrebné aplikovať ust. § 41a ods. 1,2 a 3 z. č. 38/1993 Z. z. , keď nezaplatením doplatku funkčného platu po 18.10.2014 by žalobkyni právo domáhať sa úroku z omeškania. Žalobkyni bol doplatený plat 09.07.2014, žalovaný 1/ sa do omeškania s plnením dostať nemohol. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoPr/3/2016-118 zo dňa 18.05.2016. Preto bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť pre neexistenciu omeškania žalovaného 1/.

18. Žalobkyňa ani žalovaný 1/ sa písomne k podanej výzve nevyjadrili.

19. Žalovaný 1/ v odvolaní namietal odvolacie dôvody, spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci a tiež, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ a d/ CSP).

20. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP spočíva v právnom posúdení. Je to činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Odvolací dôvod spočívajúci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, keď konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /napr. mandukačná povinnosť, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami/.

22. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku výroku III. , ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 9.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 632,70 Eur od 16.06.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.07.2011 do 9.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 9.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok v tejto časti podľa § 388 CSP zmeniť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

23. Žalovaný 1/ namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie v nesprávnej interpretácii účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013 vo

väzbe uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006 , s dôsledkom retroaktívneho priznania účinkov nálezu sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013 vo vzťahu k právnym predpisom rozhodným pre vyplácanie platu sudcu v roku 2011. Relevantnou bola otázka, či žalovaný 1/ bol v rozhodnom období v omeškaní s vyplácaním funkčného platu sudcu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v zmysle § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 zákona č. 38/1993 Z. z., ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia zákona č. 500/2010 Z. z., ktorými bol zmenený zákon č. 120/1993 Z. z. vo vzťahu k platom sudcov a na základe ktorých žalobkyni s účinnosťou od 01.01.2011 bol znížený plat, pričom pri posudzovaní hmotnoprávných účinkov Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky , sp. zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013, tieto nastávajú ex tunc. Dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, bolo anulované od počiatku . Účinky nálezu aplikoval na predmetnú vec pri rozhodnutí o nároku na priznanie úrokov z omeškania z doplatku funkčného platu od zastavenia výplaty- zníženého platu , teda od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do 9.7.2014.

24. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje z nasledujúcich dôvodov:

25. Žalovaný 1/ bol v omeškaní s výplatou platu sudcu, ktorá nebola žalobkyni poskytnutá v dobe jej splatnosti, ale po dátume splatnosti, čo má za následok povinnosť žalovanej 1/ platiť úroky z omeškania . Súd prvej inštancie skonštatoval, že v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu Ústavného súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zákona č. 120/1993 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky. Ak sa účinky nálezu prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu potom to tak musí byť aj vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Podľa názoru súdu , dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku , a inými slovami, sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a preto o takýto výklad možno oprieť nárok žalobkyne na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie zákona č. 120/1993.

26. Odvolací súd dodáva, že s ohľadom na charakter uvedeného nároku, hoci nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky majú účinky ex tunc, takýto účinok možno vyvodiť len vo vzťahu k samotnému nároku a nie aj k nároku na zaplatenie úrokov z omeškania ako zákonnej sankcie pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti. Treba totiž vychádzať z toho, že pokiaľ niekto koná v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, vychádzajúc z prezumpcie jej ústavnosti a následne ustanovenia zákona, podľa ktorého postupoval ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti označí za protiústavné, nemožno tvrdiť, že s nárokom, ktorý v čase poskytnutia plnenia nevyplýval z v tom čase platného práva, by mal byť po vyslovení nesúladu právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky spätne v omeškaní. V takejto situácii by síce mohla subjektu dotknutému protiústavným znením zákona vzniknúť škoda, ale túto nemožno stotožňovať s nárokom na úroky z omeškania, na ktoré vzniká nárok v prípade omeškania s plnením peňažného záväzku. V takejto situácii teda nemôže dôjsť k omeškaniu dlžníka s uspokojením nároku veriteľa skôr než ako bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnený nálezu Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky, ktorými bol veriteľ v dôsledku existujúcej protiústavnej zákonnej úpravy ukrátený na svojich nárokoch, ktoré mu vznikli za obdobie, v ktorom bol takýto zákon v rozpore s Ústavou účinný. Ak potom v prejednávanej veci postupoval žalovaný 1/ pri znížení funkčného platu a paušálnych náhrad žalobkyne v súlade s v tom čase platnými a účinnými predpismi, nemohol sa po uverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky spätne dostať do omeškania aj za obdobie pred uverejnením tohto nálezu. Preto odvolacia námietka žalovaného 1/ , že žalobkyňa retroaktívne vyvodzuje omeškanie žalovaného 1/ už odo dňa nasledujúceho po splatnosti prvého funkčného platu, je dôvodná.

27. Žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala doplatenia funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, kedy žalovaný 1/ vyplácal žalobkyni v zmysle zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR funkčný plat v nižšej sume ako v predchádzajúcom období. Ústavný súd SR nálezom zo dňa 11.12.2013, sp. zn. PL. ÚS 99/2011, zverejneným v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014, vyslovil protiústavnosť niektorých ustanovení zákona č. 120/1993 Z.z.. Nálezu je záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov a nesúladný právny predpis tak stráca účinnosť.

V lehote šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu sú orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, povinné uviesť ich do súladu, inak strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia platnosť. Pokiaľ žalovaný 1/ vyplácal žalobkyni v čase podania žaloby funkčný plat v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi, nebolo povinnosťou žalovaného 1/ vyplácať plat žalobkyni v zmysle žaloby. Publikovaním nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2001 v Zbierke zákonov dňa 18.4.2014 vznikla žalovanému 1/ povinnosť vyplácať funkčný plat a nasledujúcim dňom sa žalovaný 1/ dostal do omeškania a je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka.

28. Súd prvej inštancie aplikoval na daný vzťah ustanovenie § 121 ods. 3 /príslušenstvo pohľadávky/ a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pokiaľ tento zákon neustanovuje v prvej časti inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Námieta žalovaný 1/, že súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil aplikáciu ust. § 517 Občianskeho zákonníka, nie je dôvodná. Platí, že v prípade, ak zamestnávateľ mešká s výplatou platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe, je v omeškani. Z dôvodu omeškania je povinný uhradiť nielen plat, ale aj úroky z omeškania. Osobitný zákon o plate, ale ani iný pracovnoprávny predpis nezakotvujú výšku úrokov z omeškania, v pracovnoprávnych vzťahoch sa postupuje v týchto prípadoch podľa občianskoprávnych predpisov (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce). Zo závažných dôvodov nie je súd viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia a môže sa od neho odchýliť. Je potrebné rešpektovať význam jednotlivých ustanovení predpisu z hľadiska ich účelu a zmyslu ako celok. Nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania, keď žalovaný 1/ nevyplácal žalobkyni plat v správnej výške, je dôvodný. Nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania je potrebné posudzovať podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/>> a že žalobkyni patria úroky z omeškania, je plne konformný s doterajšou ustálenou súdnou praxou / napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 116/2008 <<http://merit.slv.cz/1Cdo116/2008>>, sp. zn. 6Cdo 246/2010 <<http://merit.slv.cz/6Cdo246/2010>>, sp. zn. 2Cdo 76/2011 <<http://merit.slv.cz/2Cdo76/2011>>/. Pokiaľ by súd v prejednávanej veci pri posudzovaní právnych následkov omeškania účastníkov pracovnoprávnych vzťahov s plnením ich peňažných záväzkov nevychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka, nebolo by možné v žiadnych pracovnoprávnych vzťahoch upravených zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce priznať oprávnenému úrok z omeškania pri platových nárokoch vyplývajúcich z pracovného pomeru.

29. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného 1/ poukazuje na základný princíp civilného sporového konania vyjadrený v čl. 2 CSP, keď súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nezaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami v obdobných veciach, nie je dôvodná. V zmysle čl.2 ods. 1 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

30. Pre účely ďalšieho výkladu odvolací súd, so zreteľom na odvolaciu argumentáciu odvolateľa uvádza, že do pojmu „ustálená rozhodovacia prax „ najvyšších súdnych autorít „ - možno dosadiť Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky / ktorého rozhodovacia prax sa nachádza v stanoviskách, rozhodnutia najvyššieho súdu publikované ako judikáty v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, nepublikované rozhodnutia, civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR, rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986- judikát R 71/2018/, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie. Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdom prvej inštancie, v zmysle ust. § 220 ods. 2,3 CSP sa súd dostatočne vysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi strán sporu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích senátov tunajšieho súdu to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30. novembra 2017, sp. zn. 19 CoPr/10/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo

dňa 25. augusta 2016, sp. zn. 17 CoPr/6/2015. Pokiaľ žalovaný 2/ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.05.2016, č.k. 5 CoPr/3/2016-118, ide o skoršie rozhodnutie, vydané pred vyššie uvedenými rozhodnutiami. Rovnako v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. marca 2019, sp. zn. 17CoPr/1/2019, obdobne v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. júla 2018, ako i v rozhodnutí sp. zn. 17Co/402/2017 a zo dňa 25.08.2016, sp. zn. 17CoPr/6/2015 je vyslovený právny záver, že platiteľ mzdy bol povinný uspokojiť platové nároky žalobcu až prvý deň nasledujúci po vyhlásení nález v Zbierke zákonov, t.j. dňa 19.04.2014 a až odo dňa nasledujúceho, t.j. od 20.04.2014 možno konštatovať, že žalovaný sa dostal do omeškania s uspokojením platových nárokov žalobcu a od tohto dňa patrí žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania. I keď Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaval rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30. novembra 2017, sp. zn. 19 CoPr/10/2016 / rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 2. augusta 2018, sp. zn. 3 Cdo /70/2018/ a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. augusta 2016, sp. zn. 17 CoPr/6/2015/ rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 28. februára 2018, sp. zn. 7 Cdo/11/2017/, citované rozhodnutia nie je možné označiť ako právny názor najvyššej súdnej autority vzhľadom k tomu, že neobsahuje právny názor na spornú otázku posúdením okamihu počiatku omeškania s platom, keď dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

31. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie preto v napadnutej časti výroku III. v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne (v rozhodujúcom období bola výška úrokov z omeškania stanovená podľa § 3 nar.vl. č.87/1995 Z. z. vo výške 8,25 % ročne), zo sumy 2.508,01 eur, ktorá predstavuje výšku doplateného funkčného platu, za obdobie od 20.04.2014 do vyplatenia funkčného platu, t.j. do 09.07.2014 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

32. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 256 a § 255 ods. 2 CSP. Vychádzal pritom z toho, že žaloba v časti istiny bola žalobkyňou vzatá späť po tom, čo jej žalovaný 1/ v priebehu konania doplatil žalovanú istinu, preto v tejto časti procesne zavinil zastavenie konania žalovaný 1/. Žalobkyňa však bola v prevažujúcej časti neúspešná v zostávajúcej časti žalobného návrhu - uplatnených úrokov z omeškania, kde by naopak z dôvodu zamietnutia prevažnej časti žaloby v tejto časti nárok na náhradu trov konania patril žalovanému 1/, preto odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo. Súd prvej inštancie v rozsudku, poukazom na ust. § 257 CSP vo vzťahu k žalovanému 1/, správne uviedol, že stanovisko žalovaného 1/, keď bol povinný postupovať pri vyplácaní platu v zmysle danej právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe, nezakladajú také okolnosti, ktoré by v prejednávanej veci bolo možné vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa. Ani povaha subjektov nezakladá aplikáciu vyššie uvedeného ustanovenia, keď ani po doplatení funkčného platu žalovaný 1/ nárok žalobkyne na úroky z omeškania neuznával.

33. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku V. v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, v zmysle § 388 CSP, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. a súvisiacom výroku V. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

35. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, vzhľadom na neúspešnosť oboch strán v odvolacom konaní.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).